

nije jedna vrsta spoznaje među drugima, koja bi bila svojstvena duhovnim naukama nasuprot objašnjenju, čak i tako shvaćeno razumevanje kaže Hajdeger “mora biti skupa s ovim interpretirano kao derivat primarnog razumljenja, koje uopće sukonstituira bitak Tu”. Čovek već uvek (egzistencijelno) razumeva, uvek već boravi u izvesnoj izloženosti vlastitog bitka. Za razliku od načina na koji postoje sva druga bića, čovek je biće kome se u njegovom bitku radi o tom bitku samom. Razumevanje ima takvu formu da ono što je predmet razumevanje jeste konstitutivna forma samog razumevanja. Ono na šta se odnosi razumevanje jeste bitak, ali to odnošenje nije na bilo kakav način već na način jednog moći-biti. Razumevanje odnoseći se na jedno moći-biti i samo jeste jedan način toga biti, ne jedna sposobnost, već povlašćeni način čovekovog biti. Čovekovo biti je takvo da „uvek mora biti svoj bitak kao svoj“, razumevajući sebe iz vlastite egzistencije i određujući vlastitu egzistenciju polazeći od njenog razumevanja. Tubitak je po Hajdegeru specifičan način na koji čovek jeste - on je kod bitka, pri bitku, bitak je za njega otključen, bitak je za njega tu.

Razumevanje se ne odigrava u čovekevoj spoznajnoj dispoziciji, već u načinu na koji jeste. Razumevanje se na taj način ne pokazuje kao ono koje se naprosto sastoji i iscrpljuje u stavovima o svetu, o unutar-svetu postojecem, nego u sebe već uvek uključuje svet, odnosno bitak-u-svetu. Razumevanjem je već uvek sapsutan svet, bez koga se ne bi mogla razumeti ni jedno unutar-svetko. Međutim, razumevanje ne „nosi“ sobom samo svet, već i način tubitka kao bitka-u-svetu. Na taj način razumevanje sveta je uvek samo-razumevanje.

Znanje je na taj način više „znati kako“ nego „znati šta“, i više zahvatanje svetske situacije nego refleksivnost. To što tubitak sebe već uvek nalazi bačenim u neku situaciju nije stvar nekakve svesne odluke, on ne zna sebe isprva, već mu se kao zadatak ispostavlja da sebe nađe, mora znati šta može činiti s obzirom na